

Wyrok
w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Dnia 3 lipca 2025 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Dziekańska

Protokolant: Bartosz Radziejewski, Agnieszka Jaroch

przy udziale prokuratora Mariusza Rębacz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 21 lutego, 4 kwietnia i 24 czerwca 2025 roku w Warszawie

sprawy Henryka Wiktora Trapika, syna Jana i Wiktorii z domu Siedlewska, urodzonego 12 grudnia 1948 roku w Warszawie

oskarżonego o to, że: w okresie od 21 października 1982 roku do 10 listopada 1982 roku w Warszawie przy ulicy Nowolipie 2 działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako funkcjonariusz publiczny – Zastępca Naczelnika Wydziału V-1 KSMO, a tym samym funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekroczył swe uprawnienia określone w § 6, § 22 ust. 1 i 2, § 23 ust. 5 Instrukcji o pracy operacyjnej Służby Bezpieczeństwa resortu spraw wewnętrznych stanowiącej załącznik do Zarządzenia nr 006/70 Ministra Spraw Wewnętrznych w zakresie metod oraz form prowadzenia spraw operacyjnych w ten sposób, że udzielił pomocy ustalonym skazanym oraz nieżyjącym funkcjonariuszom Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Wojskowej Służby Wewnętrznej, Komendy Głównej Milicji Obywatelskiej oraz nieżyjącym funkcjonariuszom Komendy Stołecznej MO, w szczególności Zastępcy Komendanta ds. SB KSMO [REDACTED], Naczelnikowi Wydziału C KSMO [REDACTED], w wykonaniu wydanych z przekroczeniem uprawnień służbowych: Założeń Organizacyjnych Zastępcy Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego z dnia 21 października 1982 r., Szyfrogramu Dyrektora Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 października 1982 r. do Zastępców Komendantów Wojewódzkich Służby Bezpieczeństwa w

sprawie typowania rezerwistów na ćwiczenia wojskowe oraz poborowych do odbycia zasadniczej służby wojskowej i wydanego z przekroczeniem uprawnień Zarządzenia Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego nr 0I41/Mob. z dnia 26 października 1982 r. w sprawie powołania określonej grupy poborowych do odbycia zasadniczej służby wojskowej oraz żołnierzy rezerwy na ćwiczenia wojskowe, naruszających art. 2, art. 4 ust. 1 i 2, art. 10 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 18 ust. 1-4, art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 lipca 1979 r. (Dz. U. Nr 18, poz. 111) w zakresie celów powołania do służby wojskowej oraz organów przeprowadzających pobór do zasadniczej służby wojskowej oraz do odbycia ćwiczeń wojskowych żołnierzy rezerwy poprzez wytypowanie Marka Kubiaka, Marka Ostrowskiego i Krzysztofa Nikła do odbycia zasadniczej służby wojskowej oraz ćwiczeń rezerwy i udzielenie przełożonym informacji o ich działalności opozycyjnej, ułatwiając bezprawne oraz dokonane z przekroczeniem uprawnień zakwalifikowanie Marka Kubiaka i Marka Ostrowskiego do odbycia zasadniczej służby wojskowej a Krzysztofa Nikła do odbycia trzymiesięcznych ćwiczeń wojskowych żołnierzy rezerwy, co stanowiło poważne prześladowanie wobec osób należących do określonej grupy o innych poglądach politycznych, czym działał na szkodę interesu prywatnego powołanych do odbycia służby wojskowej oraz na ćwiczenia wojskowe, stwarzając realne niebezpieczeństwo dla ich zdrowia i życia w związku z zaniechaniem przeglądu lekarskiego przed powołaniem do odbycia służby wojskowej oraz naruszając przysługujące pokrzywdzonym podstawowe prawa każdego człowieka do:

- równości wobec prawa, wolności opinii i wyrażania jej, obejmującą także poszukiwanie, otrzymywanie i rozpowszechnianie informacji i poglądów wszelkimi środkami - przewidzianych w artykule 1 i artykule 19 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka uchwalonej 10 grudnia 1948 r. na Trzeciej Sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ obradującej w Paryżu oraz artykule 19 ust. 2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167);
- posiadania bez przeszkód własnych poglądów oraz wolności od dyskryminacji z powodu poglądów politycznych - przewidzianych w artykule 19 ust. 1 i artykule 26 w/w Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych;
- tworzenia związków zawodowych i do przystępowania do związków zawodowych dla ochrony swych interesów oraz praw każdego człowieka do strajku - przewidzianych w artykule 23 ust. 4 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, artykule 22 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, artykule 8

Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 169) oraz artykule 2 Konwencji (nr 87) dotyczącej Wolności Związkowej i Ochrony Praw Związkowych - przyjętej w San Francisco dnia 9 lipca 1948 r. (Dz. U. 1958 r. Nr 29, poz. 125),

dopuszczając się aktu prześladowania wobec pokrzywdzonych ze względu na przynależność do określonej grupy politycznej, wspierał ówczesną politykę państwa wobec działaczy opozycji, inspirowaną i aprobowaną przez struktury władzy rządzącej, z którą się identyfikował, co stanowiło przestępstwo według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie jego popełnienia, określone w art. 246 § 1 ustawy - Kodeks karny z dnia 19 kwietnia 1969 roku, który to czyn stanowi zbrodnię przeciwko ludzkości w rozumieniu art. VI lit. c Karty Międzynarodowego Trybunału Wojskowego objętej Porozumieniem międzynarodowym w przedmiocie ścigania i karania głównych przestępców wojennych Osi Europejskiej, podpisanym w Londynie dnia 8 sierpnia 1945 roku (Dz. U. z 1947 r. Nr 63, poz. 367), Rezolucji Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 95(1) z dnia 11 grudnia 1946 roku potwierdzającą zasady prawa międzynarodowego uznane przez Statut Norymberskiego Międzynarodowego Trybunału Wojskowego, potwierdzone Preambułą Konwencji o niestosowaniu przedawnienia wobec zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 26 listopada 1968 roku (Dz.U. z 1970 r. Nr 26, poz. 208), będącą jednocześnie zbrodnią komunistyczną określoną w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tj. z dnia 20 stycznia 2021 r. Dz. U. z 2021 r. poz. 177), tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 cytowanej powyżej ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w zw. z art. 12 § 1 k.k.

oraz [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

oskarżonego o to, że: w okresie od 22 października 1982 roku do 10 listopada 1982 roku w Warszawie, przy ulicy Nowolipie 2, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru jako funkcjonariusz publiczny st. insp. Wydziału III-2 KSMO, a tym samym funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekroczył swe uprawnienia określone w § 6, § 22 ust. 1 i 2, § 23 ust. 5 Instrukcji o pracy operacyjnej Służby Bezpieczeństwa resortu spraw wewnętrznych stanowiącej załącznik do Zarządzenia nr 006/70

Ministra Spraw Wewnętrznych, w zakresie metod oraz form prowadzenia spraw operacyjnych w ten sposób, że w toku sprawy kwestionariusz ewidencyjny o kryptonimie „Prorok”, udzielił pomocy ustalonym skazanym oraz nieżyjącym funkcjonariuszom Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Wojskowej Służby Wewnętrznej, Komendy Głównej Milicji Obywatelskiej oraz nieżyjącym funkcjonariuszom Komendy Stołecznej MO, w szczególności Naczelnikowi Wydziału III-2 KSMO i Zastępcy Naczelnika Wydziału III-2 KSMO, w wykonaniu wydanych z przekroczeniem uprawnień służbowych: Założeń Organizacyjnych Zastępcy Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego z dnia 21 października 1982 roku, Szyfrogramu Dyrektora Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 października 1982 roku do Zastępców Komendantów Wojewódzkich Służby Bezpieczeństwa w sprawie typowania rezerwistów na ćwiczenia wojskowe oraz poborowych do odbycia zasadniczej służby wojskowej i wydanego z przekroczeniem uprawnień Zarządzenia Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego nr 0I41/Mob. z dnia 26 października 1982 roku, w sprawie powołania określonej grupy poborowych do odbycia zasadniczej służby wojskowej oraz żołnierzy rezerwy na ćwiczenia wojskowe, naruszających art. 2, art. 4 ust. 1 i 2, art. 10 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 18 ust. 1-4, art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 6 lipca 1979 r. (Dz. U. Nr 18, poz. 111) w zakresie celów powołania do służby wojskowej oraz organów przeprowadzających pobór do zasadniczej służby wojskowej poprzez wytypowanie Pawła Arnolda Fijałkowskiego do odbycia zasadniczej służby wojskowej, udzielenie przełożonym informacji o jego działalności opozycyjnej oraz podjęcie działań operacyjnych mających na celu skuteczne wcielenie Pawła Arnolda Fijałkowskiego do służby wojskowej i ułatwił bezprawne oraz dokonane z przekroczeniem uprawnień zakwalifikowanie Pawła Arnolda Fijałkowskiego do odbycia zasadniczej służby wojskowej, co stanowiło poważne prześladowanie wobec osoby należącej do określonej grupy o innych poglądach politycznych, czym działał na szkodę interesu prywatnego powołanego na ćwiczenia wojskowe, naruszając przysługujące pokrzywdzonemu podstawowe prawa każdego człowieka do:

- równości wobec prawa, wolności opinii i wyrażania jej, obejmującą także poszukiwanie, otrzymywanie i rozpowszechnianie informacji i poglądów wszelkimi środkami przewidzianych w artykule 1 i artykule 19 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka uchwalonej 10 grudnia 1948 r. na Trzeciej Sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ obradującej w Paryżu oraz artykule 19 ust. 2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz.

167);

- posiadania bez przeszkód własnych poglądów oraz wolności od dyskryminacji z powodu poglądów politycznych - przewidzianych w artykule 19 ust. 1 i artykule 26 w/w Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych;
- tworzenia związków zawodowych i do przystępowania do związków zawodowych dla ochrony swych interesów oraz praw każdego człowieka do strajku - przewidzianych w artykule 23 ust. 4 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka w artykule 22 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, artykule 8 Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 169) oraz artykule 2 Konwencji (nr 87) dotyczącej Wolności Związkowej i Ochrony Praw Związkowych - przyjętej w San Francisco dnia 9 lipca 1948 r. (Dz. U. 1958 r. Nr 29, poz. 125),

dopuszczając się aktu prześladowania wobec pokrzywdzonego ze względu na przynależność do określonej grupy politycznej, wspierał ówczesną politykę państwa wobec działaczy opozycji, inspirowaną i aprobowaną przez struktury władzy rządzącej, z którą się identyfikował, co stanowiło przestępstwo według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie jego popełnienia, określone w art. 246 § 1 ustawy - Kodeks karny z dnia 19 kwietnia 1969 roku, który to czyn stanowi zbrodnię przeciwko ludzkości w rozumieniu art. VI lit. c Karty Międzynarodowego Trybunału Wojskowego objętej Porozumieniem międzynarodowym w przedmiocie ścigania i karania głównych przestępców wojennych Osi Europejskiej, podpisanym w Londynie dnia 8 sierpnia 1945 roku (Dz. U. z 1947 r. Nr 63, poz. 367), Rezolucji Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 95(1) z dnia 11 grudnia 1946 roku potwierdzającą zasady prawa międzynarodowego uznane przez Statut Norymberskiego Międzynarodowego Trybunału Wojskowego, potwierdzone Preambułą Konwencji o niestosowaniu przedawnienia wobec zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 26 listopada 1968 roku (Dz. U. z 1970 r. Nr 26, poz. 208), będącą jednocześnie zbrodnią komunistyczną określoną w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tj. z dnia 20 stycznia 2021 r. Dz.U. z 2021 r. poz. 177), tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 cytowanej powyżej ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w zw. z art. 12 § 1 k.k.

1. uznaje Henryka Wiktora Trapika za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec Henryka Wiktora Trapika kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby,
3. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec Henryka Wiktora Trapika karę 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,
4. uznaje [REDAKTOWANE] za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec [REDAKTOWANE] kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby,
6. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec [REDAKTOWANE] karę 160 (stu sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,
7. na podstawie art. 43b k.k. orzeka wobec Henryka Wiktora Trapika i [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez publikację treści wyroku na stronie internetowej Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie oraz stronie internetowej Instytutu Pamięci Narodowej przez okres 6 (sześciu) miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku,
8. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje Henryka Wiktora Trapika i [REDAKTOWANE] do informowania sądu o przebiegu okresu próby,

9. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od Henryka Wiktora Trapika na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.499,68 (dwa tysiące czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć 68/100) złotych tytułem wydatków oraz kwotę 1.080 (jeden tysiąc osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty,
10. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od [REDAKTED] na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków oraz kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty.

Co do Henryka Trapika

Powyższe orzeczenie zostało utrzymane w mocy/

~~zmienione/ uchylone do ponownego rozpoznania~~

orzeczeniem Sądu Okręgowego z dnia 24.03.2020r.

STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY
Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia
w Warszawie

Kamila Krawczyk
Kamila Krawczyk

Wypis

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2026 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Krzysztof Chmielewski (spr.)

Sędziowie: SO Hubert Zaremba

SR del. Monika Tkaczyk - Turek

Protokolant: protokolant sądowy Joanna Mędrzycka

przy udziale Prokuratorów Roberta Kopydłowskiego i Mariusza Rębacza

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 14 stycznia 2026 roku i 24 marca 2026 roku

sprawy **Henryka Trapika i** [REDACTED]

oskarżonych o czyny z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 231 § 1 kk i inne

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

z dnia 3 lipca 2025 roku; sygn. akt. V K 24/24

orzeka:

1. zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego Henryka Trapika utrzymuje w mocy;
2. przyjmując, iż zarzucany oskarżonemu [REDACTED] czyn nie wyczerpuje znamion zbrodni przeciwko ludzkości zaskarżony wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego uchyla i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk postępowanie karne wobec oskarżonego [REDACTED] umarza;
3. zasądza od oskarżonego Henryka Trapika na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego w tym opłatę w wysokości 1080 (tysiąc osiemdziesiąt) złotych;
4. kosztami sądowymi postępowania w obu instancjach wobec oskarżonego [REDACTED] obciąża Skarb Państwa.

Za zgodność z oryginałem
świadczy

STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY
Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia
w Warszawie

Kamila Krawczyk
Kamila Krawczyk

